

ΕΤΟΣ 69ο

24 Ιανουαρίου 2021

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 4 (3530)

ΤΙ ΘΑ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΠΙΣΩ;

Στή ζωή μας λειτουργούμε σχεδόν πάντοτε με την αίσθηση του παρόντος. Βλέπουμε τις ανάγκες μας και τις επιθυμίες μας, μᾶς εἶναι ὅμως δύσκολο νά σκεφτούμε σέ βάθος χρόνου. Κάποτε μπορεί νά καταστρώσουμε σχέδια γιά τή μετέπειτα ζωή μας. Σπάνια ὅμως σκεφτόμαστε ὅτι, ἐκτός ἀπό τά ὅσα ὑλικά ἔχουμε καί πρόκειται νά κληροδοτήσουμε στούς ἐπόμενους, ὑπάρχει καί ἡ πνευματική διάσταση τῆς ὑπαρξῆς μας, ἡ σχέση μας μέ τόν Θεό. Κι αὐτή δέν ἔχει νά κάνει μόνο μέ τήν οἰκογένεια καί τή ζωή μας, ἀλλά καί μέ τά ἴδια τά πρόσωπά μας. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νά γίνουμε ὑποδείγματα πίστεως στόν Χριστό γιά ὅσους ἔρχονται μετά ἀπό ἐμᾶς καί νά τούς βοηθήσουμε νά ὀδηγηθοῦν στήν αἰώνια ζωή. «Πρός ὑποτύπων τῶν μελλόντων πιστεῦειν ἐπ' αὐτῷ εἰς ζωήν αἰώνιον» (Α' Τιμ. 1,16).

Πόσο εἶναι αὐτό ἐφικτό γιά ἐμᾶς τούς χριστιανούς, ὅταν ζοῦμε σέ μιά ἐκκοσμικευμένη κοινωνία; Ὅταν οἱ περισσότεροι δηλώνουν ὅτι εἶναι χριστιανοί, στήν πράξη ὅμως δέν ἔχουν σχέση μέ τόν Χριστό ἢ ἡ σχέση τους εἶναι τυπική; Ἐχουμε τέτοια δύναμη, ὥστε νά γίνουμε παραδείγματα πίστεως γιά τούς ἄλλους, ὅταν δέν ἔχουμε βρεῖ τόν δικό μας ἑαυτό, τόν δικό μας δρόμο; Σήμερα, μάλιστα, ὑπάρχουμε οὐσιαστικά ὡς ἓνα μικρό ποίμνιο, τό ὁποῖο παλεῦει μέ τούς πειρασμούς τῆς διάσπασης, τῆς ἀδιαφορίας γιά τήν πορεία τῆς κοινωνίας καί τῆς παθητικότητας, ἀλλά καί τῆς ἥττας ἀπό τή δύναμη τοῦ κόσμου, τοῦ πολιτισμοῦ καί τῆς ἀμαρτίας. Ἀκούγεται εἰρωνική ἢ προτροπή τοῦ νά γίνουμε προτύπωση γιά «τούς μέλλοντας πιστεῦειν».

Ταπείνωση καί εὐγνωμοσύνη

Κι ὅμως, εἶναι ἐφικτός ἓνας τέτοιος δρόμος. Κατ' ἀρχάς διότι δέν εἶναι ἔργο καί κατόρθωμα δικό μας, ἀλλά δωρεά τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Τιμ. α΄ 15-17)

Ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ

Τέκνον Τιμόθεε, πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, ὅτι Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ· ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἠλεήθην, ἵνα ἐν ἐμοὶ πρῶτῳ ἐνδείξῃται Ἰησοῦς Χριστὸς τὴν πᾶσαν μακροθυμίαν, πρὸς ὑποτίπωσην τῶν μελλόντων πιστεῦειν, ἐπ' αὐτῷ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Τῷ δὲ βασιλεῖ τῶν αἰώνων, ἀφθάρτῳ, ἀοράτῳ, μόνῳ σοφῷ Θεῷ, τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

πρὸς τὸν καθένα μας, ἀρκεῖ νὰ ἀναφωνοῦμε ὅτι εἴμαστε οἱ πρῶτοι τῶν ἁμαρτωλῶν. Δέν εἶναι ἔκφραση ταπεινώσεως μόνο, ἀλλὰ καὶ εὐγνωμοσύνης, διότι γιὰ ἐμᾶς ἦρθε ὁ Χριστός. Γιὰ νὰ μᾶς ἐλεήσει. Νὰ μᾶς δώσει τὴν εὐκαιρία νὰ βιώσουμε τὴ μακροθυμία του. Δέν εἶναι ταπεινολογία ἢ ἀναγνώριση τῆς ἁμαρτωλότητάς μας, ἀλλὰ ἀχτίδα αἰσιοδοξίας. Καὶ τοῦτο καθὼς, παρότι ἐμεῖς εἴμαστε αὐτό πού εἴμαστε, ἐντούτοις ἐλεηθήκαμε ἀπὸ τὸν Θεό πού ἀγαπᾷ καὶ μόνο ἀγαπᾷ. Ὁ καθένας μας ἔχει τὴ μικρὴ, προσωπικὴ του ἱστορία ἔναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς πίστεως. Ἄν ζεῖ τὴ μετάνοιά του, τότε ζεῖ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι ἐφικτός αὐτός ὁ δρόμος διότι οἱ ἄνθρωποι δέν πλασθήκαμε νὰ ζοῦμε μόνοι μας. Ἔχουμε ἐντὸς μας τὴ δίψα γιὰ κοινωνία, γιὰ νὰ δώσουμε, τὰ χαρίσματά μας, τὴν πίστη, τὰ ἀγαθὰ μας, ὅ,τι εἴμαστε. Κι ἂν αὐτό πού εἴμαστε πηγάζει μέσα ἀπὸ τὴ σχέση μας μὲ τὸν Θεό, τότε ἔχουμε νὰ δώσουμε ἀλήθεια, ἀγάπη, νόημα στοὺς ἄλλους. Χαρά καὶ χαμόγελο. Ἐλπίδα πού ξεπερνᾷ τὰ πρόσκαιρα καὶ δείχνει τὴν ὁδὸ πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Εἶναι αὐτό πού λείπει ἀπὸ τὴ ζωὴ μας. Τό νὰ μὴ μένουμε στὸ «ἐδῶ καὶ τώρα». Χωρὶς νὰ ἀρνούμαστε νὰ διακονήσουμε τίς ἀνάγκες τῶν ἄλλων καὶ νὰ ικανοποιήσουμε ὅσες δικές μας δέν μᾶς βλάπτουν, βλέπουμε τὰ πράγματα στὴν προοπτικὴ τοῦ αἰώνιου. Γνωρίζουμε σέ τί χρειάζεται νὰ δώσουμε ἔμφαση καὶ τί μπορούμε νὰ τὸ ἀφήσουμε νὰ περάσει.

Γιὰ παράδειγμα, οἱ στιγμές μας. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουμε καὶ καλές καὶ κακές. Ἄν ὁ ἑαυτός μας μπορεῖ νὰ διαχειριστεῖ τίς κακές του στιγμές καὶ νὰ ἀντέξει καὶ τίς ἀντίστοιχες τῶν ἄλλων, χωρὶς νὰ νικηθεῖ ἀπὸ τὴν τάση νὰ τοὺς ἀπορρίψει, διότι τὸν δυσκολεύουν, τότε εἴμαστε στὴν ὁδὸ τῆς κοινωνίας. Γιατί καὶ πάλι δέν εἴμαστε μόνοι μας, ἐφόσον ὁ Κύριός μας πάντοτε μᾶς ἐνισχύει στὴν ἀγάπη.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Παιδί μου Τιμόθεε, εἶναι ἀξιόπιστα καί ἄξια πλήρους ἀποδοχῆς τά λόγια αὐτά, ὅτι ὁ Χριστός Ἰησοῦς ἦλθε εἰς τόν κόσμον διὰ νά σώσῃ ἁμαρτωλούς, πρῶτος τῶν ὁποίων εἶμαι ἐγώ. Ἀλλά διὰ τοῦτο ἐλεήθηκα, διὰ νά δείξῃ ὁ Ἰησοῦς Χριστός τήν ὅλην μακροθυμίαν του πρῶτα σ' ἐμέ, καί νά χρησιμεύσω ὡς πρότυπον εἰς ἐκείνους πού μελλοντικά θά πιστέψουν εἰς αὐτόν διὰ νά ἀποκτήσουν τήν αἰώνιον ζωήν. Εἰς δέ τόν Βασιλέα τῶν αἰώνων, τόν ἄφθαρτον, τόν ἀόρατον, τόν μόνον σοφόν Θεόν, ἅς εἶναι τιμή καί δόξα εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀεμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιθιζάτου, Γερ. Κοσιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

Ἀκολουθοῦμε τούς Ἁγίους

Εἶναι ἐφικτός αὐτός ὁ δρόμος διότι ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία. Ἐντός της ὑπάρχουν ὅσοι προηγήθηκαν ἀπό ἐμᾶς στήν ὁδὸ τοῦ ὑποδείγματος. Οἱ Ἅγιοι τῆς πίστες μας. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὅποιοι, χωρὶς νά τό ἐπιδιώκουν, ἔνωσαν τήν καρδιά τους νά πλημμυρίζῃ τόσο ἀπό τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὅσο καί ἀπό τήν ἀνάγκη νά μοιραστοῦν μέ τούς συνανθρώπους τους τή χαρά καί τήν ἀγάπη πού ἡ ἀληθινή πίστη προσφέρει, ὄχι κάνοντας ἀπαραίτητα κήρυγμα, ἀλλά ζώντας κατὰ Θεόν. Καλοῦμαστε νά γνωρίσουμε τούς Ἁγίους στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Νά ζήσουμε τόν τρόπο τους μέ ἀσφάλεια. Καί βλέποντας ἐκείνους νά αἰσθανόμαστε ὅτι ὁ θάνατος δέν μπορεῖ νά μᾶς νικήσῃ, οὔτε τό κακό. «Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός». Μπορεῖ ὁ κόσμος νά θέτῃ τή ζωὴ τῶν Ἁγίων στό περιθώριο, διότι οἱ ἄνθρωποι ζητοῦμε νά ἀπολαύσουμε τά παρόντα καί παραδιδόμαστε στά πάθη τοῦ σήμερα, ὅμως διαπιστώνουμε ὅτι τελικά οἱ Ἅγιοι, ἂν καί δέν τούς ἀνήκε κάτι, τά πάντα κατεῖχαν καί γεύτηκαν, ξεκινώντας ἀπό τή χαρά τῆς πίστεως.

Ὁ δρόμος καί ὁ τρόπος τοῦ κόσμου διαφέρει ἀπὸ αὐτόν τῆς πίστεως. Χρειαζέται ὅμως, χωρὶς ἔπαρση, νά συνειδητοποιοῦμε ὅτι κληθήκαμε καί καλοῦμαστε νά ἀφήνομε ὄνομα πιστοῦ στή ζωὴ καί γιὰ ὅσους πρόκειται νά ἔρθουν μετὰ ἀπὸ ἐμᾶς. Διότι ἀκόμη κι ἂν εἴμαστε οἱ λίγοι, δέν πρέπει νά ἀπογοητευόμαστε. Ἀλλά, δοξάζοντας κι εὐχαριστώντας τόν Θεό πού ἀπέστειλε τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, νά γινόμαστε μάρτυρες τῆς μακροθυμίας καί τῆς ἐλεημοσύνης Του πρὸς τά πρόσωπά μας. Γιὰ νά ζοῦμε τή χαρά τῆς ἀγιότητος, πού καταξιώνει τή ζωὴ μας ὄχι πρόσκαιρα, ἀλλά αἰώνια.

π. Θ. Μ.

24 Ἰανουαρίου 2021: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ΄ ΛΟΥΚΑ

Ξένης ὀσίας (ε΄ αἰ.). Βαβύλα ἱερομάρτ. (γ΄ αἰ.), Φίλωνος ἐπισκόπου Καρπασίας,
Νεοφύτου τοῦ ἐν Κύπρῳ.

Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἐωθινόν: ΙΑ΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Τιμ. α΄ 15-17 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ιη΄ 35-43.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 31 Ἰανουαρίου, ΙΕ΄ Λουκᾶ.

Απόστολος: Α΄ Τιμ. δ΄ 9-15 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ιθ΄ 1-10.

Νέα ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

**Μητροπολίτου Φαναρίου Ἀγαθαγγέλου
Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας**

ΣΥΣΣΩΜΟΙ ΧΡΙΣΤΟΥ

ἢ περί σπουδῆς στήν Εὐχαριστία

(Α΄ ἔκδοση, σχῆμα 14x24, σελ. 80)

Ἐνα εὐχαριστιολογικό πόνημα πού ἔρχεται νά ἀπαντήσῃ στίς προκλήσεις τῆς ἐποχῆς μας καί στίς συζητήσεις πού τίθενται καί ἄπτονται τῆς ἴδιας τῆς φύσεως τοῦ θεοσύστατου μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ὁ συγγραφέας σιγματίζει τίς θεολογικές παρεκκλίσεις τοῦ ἐκκοσμικευμένου πνεύματος τῆς ἐποχῆς καί τῆς ἐξαιτομικευμένης σχέσης τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου μέ τόν Θεό, ὑπογραμμίζοντας ὅτι ἡ οὐσία τοῦ Μυστηρίου ἐγκτεται στήν κοινωνία τοῦ πιστοῦ μέ τούς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς τῆς κοινότητος καί στόν διά τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἐγκεντρισμό σύνολης τῆς Ἐκκλησίας στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Στό Β΄ μέρος περιέχεται «Λόγος οἰκοδομῆς καί σωτηρίας» τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἀναφερόμενος στόν ἐκκλησιασμό, στήν προσέλευσή μας, κάθε πότε κοινωνοῦμε κ.ά. Ἐνα πλῆρες καί περιεκτικό σκιαγράφημα τῆς πατερικῆς διδασκαλίας καί τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως περί τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἀπάντηση στό ἐκκοσμικευμένο πνεῦμα τῆς ἐποχῆς.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαίο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἐργῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
